

ZA PRESERNOVO DODOBO

Schlos und Markt
NEUMARCKTL
erbach

stexice

7 69/10

Stezičice so glasilo literarnega krožka na osnovni šoli heroja
Bračiča Tržič

Uredniški odbor: Janja Zibler, glavni urednik
Milan Krsnik, Ivo Decar in Janez Pogačnik

Za glasilo odgovarja Zvonka Pretnar

Likovni prispevki: Irena Peharc, 7.b - Tržič
Franci Sušnik, 1.a - Zima
Viki Fornazarič, 7.b - Hlev
Nada Behek, 7.a - Maska
Mladen Makarov, 7.a - Maska
Marko Bizjak, 1.b - Na snegu
Tiska delavska univerza Tomo Brejc v Kranju.

ZA PREŠERNOVO PODOBO

Ne le trenutne polemike o Prešernovem videzu, temveč tudi odmevi slovenske javnosti na vsako novo ali na novo odkrito upodobitev razodevajo, da nas še tako prizadeven in spoštljiv poskus likovno se približati opisom pesnikove hčere in sestre ter hkrati zajeti njegovega pesniškega duha ne more povsem zadovoljiti.

Dvojna so merila, po katerih smo se navadili pritrjevati pristnosti in zavračati zmote: vseskozi si želimo njegove podobe, ki bi se ujemala z njegovo fiziognomijo in razodevala njegovega duha, tako da bi ne bila v nasprotju z dokumenti o pesnikovem življenju niti z našim osebnim dojmom njegove poezije, politične pripadnosti, človeške kritičnosti, vedrine, upornosti, miline in odtujenosti. Zahtevamo, da upodobitev izraža vse splošne lastnosti velikih ljudi in hkrati samo njegov obraz, katerega posamezne poteze iz spominov njegove hčere in sestre poznamo, ne poznamo pa ga v celoti in ga zato ne moremo ločiti od mnogih njemu podobnih obrazov.

Tisto, po čemer ločimo Prešerna od drugih ljudi in pesnikov, je njegova poezija; v njej dobivamo odgovor na temeljno vprašanje, kakšen človek in pesnik je Prešeren bil, odgovor, ki ga pričakujemo tudi od njegovih portretov.

V času, ko je slovenska javnost ocenjevale Prešernov spomenik, je dr. Ivan Prijatelj v posebni dvojni številki Naših zapiskov opozoril na umetniške pomanjkljivosti Zajčevega dela, zbral mnenja strokovnjakov, pisateljev in publicistov ter v odličnem eseju Drama Prešernovega duševnega življenja, ki ga je na predvečer odkritja prebral v Akademiji, izhajajoč iz Prešernove poezije, ustvaril pesnikovo podobo, ki je njegov videz ne more izraziti, tako dopolnil Zajčevo delo in pravilno pokazal, kje moramo iskati Prešernovo podobo, da bo našo bolj ali manj naučeno predstavo o njem zadovoljila in celo preseгла.

NAŠI ZAPISKI

Socialna revija.

Izhajajo 10. vsakega meseca. — Naročnina za vse leto K 2-80, za pol in četrt leta razmerno. — Posamični zvezki 24 h. — Rokopise sprejema uredništvo, naročnino pa upravnništvo „Naši zapiski“ v Ljubljani.

Leto III.

Ljubljana, meseca oktobra 1905.

Št. 10 in 11.

Prešernov spomenik.

Uredil
dr. Ivan Prijatelj.

Še en simbol.

Bral sem zgodovino Prešernovega spomenika in se nisem čudil; videl sem osnutek in njegovega stvarnika in sem se čudil prav tako malo; slišal sem včeraj iz daljave spektakel slovesnih pesmi in imenitnih govorov — bridkost je bila v mojem srcu, zakaj verzi so bili slabi; drugače je pa bilo vse po pravici in v redu in čudil se nisem nič.

Kako lepo in čisto se razodevajo vse skrite čednosti naroda v vsaki njegovi kretniji! Zamahne, izpregovori besedo — in glej: zasveti se v veliki luči natura njegova, tako da bi je najimenitnejši satirik boljše ne obžaril. Zame, ki sem len in ki imam s svojimi skrbmi dovolj opravila, je to zelo koristno in ne pride mi na misel, da bi zabavljal. Sam si je spisal narod čedno satiro ter ji je postavil spomenik na Marijinem trgu; treba je samo, da to oznanimo, drugače pa nimamo, hvala Bogu, nobenega dela; satirikov rabi narod prav tako malo kakor kiparjev, in kar se mene tiče, se bom vrnil na lirično poprišče.

Pred štirimi leti sem nameraval siromak napisati zabavljico o naši kulturni žalosti, o življenju in nehanju umetnikov in posebno o tisti trobojno pisani lupini narodovi, ki je našega trpljenja začetek. Napisal sem to stvar in jo dal celó natisniti, ponesrečila pa se mi je tako, da se Bogu usmili. Kakšna zabavljica je to, če zadene tako malo, da jo narod par let pozneje pretvori v resnico ter prekosi neskončno slabotnega satirika slabotno fantazijo? Pisal sem, da so sodili jezikoslovci o načrtih za spomenik pesniku ter sem opomnil, kako lepo znamenje je za našo kulturo, da sodi že Nace iz Razora o nebeških zvezdah,

Naslovna stran Prešernovega spomenika, 10 in 11 številke Naših zapiskov 1905 z začetkom Cankarjevega uvodnika Še en simbol.

KADAR ČEZ GOZDOVE RJOVEJO VIHARJI,
DREVESA SE SVOJIH KORENIN ZAVEDO...

Mi vsi smo veliko drevo in to drevo ima korenine. Močne korenine. Že mnogi so hoteli izruvat
to drevo in ga prevrniti, toda te korenine so to preprečile.

Korenine? Kaj so to korenine? To so naši pisatelji, pesniki, ljudje, ki so živeli nekoč. In ko-
renine so se razvejsale po vsej naši zemlji in še čez. In to drevo, to smo mi. Živimo na koreninah.
Te nas držijo pokonci. In korenine našega naroda rastejo. Vedno večje so. Ne rastejo samo po zas-
lugi Cankarja, Prešerna, Vodnika, Levstika. Mnogo jih je, ki so te korenine otrdili, odebelili.
Tega drevesa ni mogoče izruvat. In mi prehajamo v korenine. In nad nami bodo zabrsteli novi
cvetovi, nove veje, ki bodo še močnejše.

In ko čez gozd takih dreves vihra vihar, se drevesa zavedo svojih korenin. Vendar še tako silen
vihar ne more uničiti dreves, ki jim pravimo narod.

Čez nas in naše sosednje bratske narode je vihralo že mnogo viharjev. Toda nobeno drevo ni padlo.
Niso se korenine polomile. Odlomila se je kaka veja, vejica, toda drevo je ostalo.

In ob vsakem viharju se drevesa zavedo svojih korenin. Drevo brez korenin ni drevo. Narod brez
zgodovine ni narod.

Vojteh Kurnik.

Aljaž Kolar
8.a

VOJTEH (ADALBERT) KURNIK

Tržiški pesnik (Adalbert) Vojteh Kurnik se je rodil
9. avgusta 1826 v hiši, ki se ji reče po domače pri
Rôdarju. Njegov oče Fortunat Kurnik je bil kolarski
mojster. Tudi Vojteh je bil kolar, obrti se je naučil
od očeta. Potem pa je svoje znanje izpopolnil v Celovcu.

Preselil se je v Ljubljano, kjer je postal stolarski obrtnik. Ker pa je bil slab gospodar, je
zadnja leta svojega življenja preživel v veliki revščini. Bil je dvakrat oženjen. Imel je
dvojčka Alberta in Ferdinanda - Fortunata. Umril je v Ljubljani 3. novembra 1886.

Kurnikovi so bili nadarjeni in so ljubili slovensko pesem. Že takrat so se pri njih zbirali
tržiški rodoljubi. Največ pa pesniki. Vojtehov brat pa je pridno zapisoval vsako leposlovno
drobtinico, ki jo je zasledil.

Vojteh je pisal preproste ritmično uglajene in življenjsko neposredne pesmi, zato ga je treba
šteti k ljudskim pesnikom. Zbiral je tudi slovenske pregovore. Sodeloval je v NOVICAH, ZGODNJI
DANICI, SLOVENSKI BĚLI, V CVETJU SLOVENSKEGA NARODA, GLASNIKU, ŠOLSKEM PRIJATELJU in v
SLOVENSKI KOLEDI.

Pesmi, ki jih je pisal, je tudi sam deklamiral. Novice leta 1860 poročajo, da je z deklamacijo
pesmi Rokodelska, Roterski fant in Zadovoljni Tržičan požel tak aplavz, da je moral svoje pesmi
ponavljati.

O njem pravi življenjepisec dr. Ahačič: "Vojteh Kurnik je bil po poklicu preprost kolar, vendar

ga je življenje vleklo h knjigam, ki jih je mnogo prebral in napisal veliko pesmi, ki nimajo velike literarne vrednosti, pač pa imajo vrednost za Tržičane, saj ni kota, kraja, ne občaja, da ga pesnik ne bi opisal v svojih pesmih.

Majda Jančič

8. b

1.

Tržiška dolinica
velika res ni,
je vendar kraljica
gorenjske strani.
Njene kupčije in njeno blago
daleč čez morje in gore gredo.

Polja le maI' ima,
vinogradov ni.
Sladkega vinca
c'lo nič ne rodi.

Bistrica iz lesa
po skalah hiti.
M'šenik pa kolesa
vrteti hiti.
Kokovnica venča si lepo glavo
in Kamnjek in Dobje da senco gosto.

2.

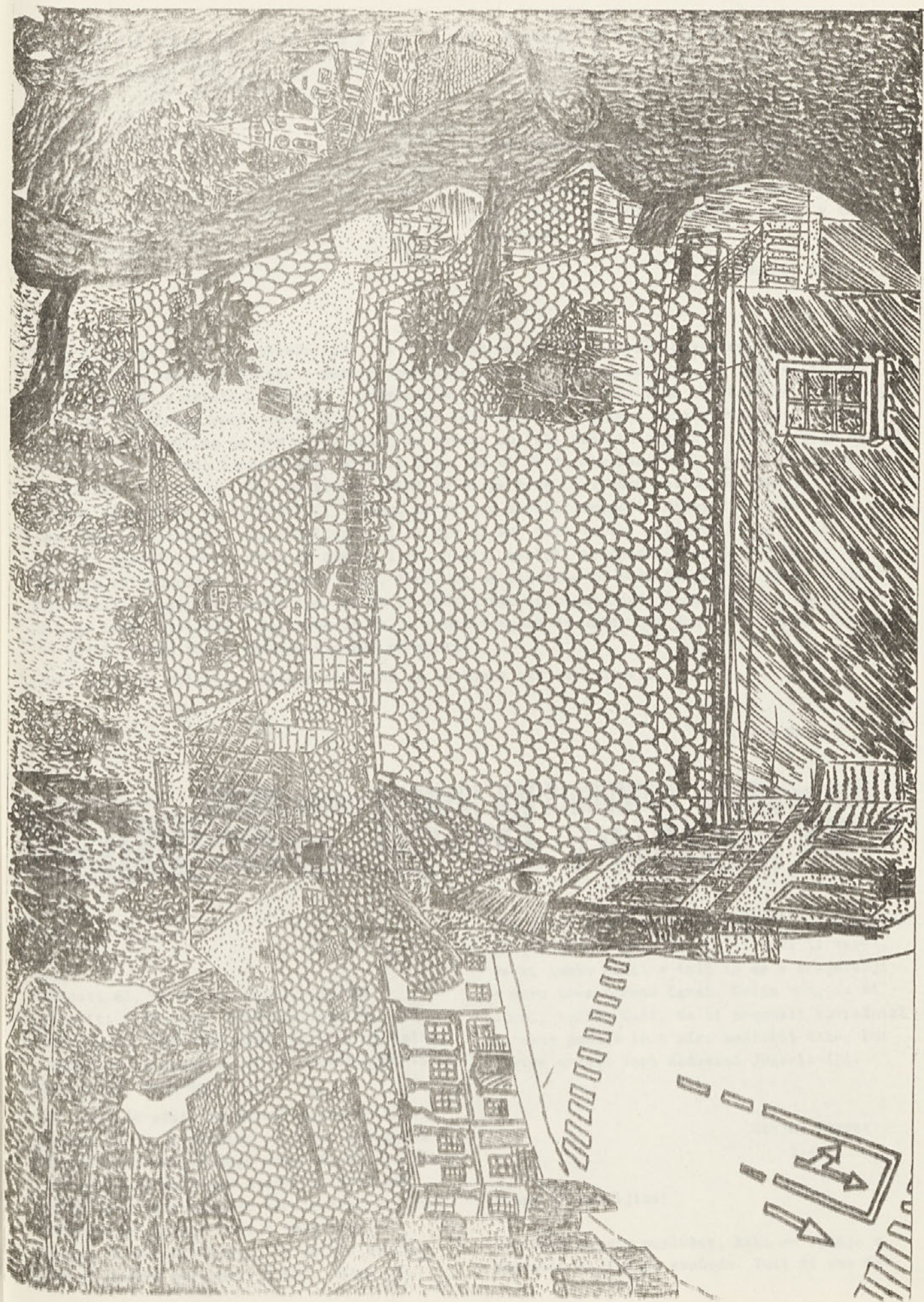
Košuta na Koroško
in kranjsko stran meji,
Ljubelj se pa moško
Francozom v pest smeji.
Pod njim so jo skupili,
ne bodo pozabili
ne bitve,
moritve
in kje Ljubelj stoji.

Ko sonce priseje
čez Brčovi rovt,
vse toplo ogreje,
kar pride nasprot.
Begunjščica kraljica
je Stolova družica,
v škrlatu
in zlatu
naznanja sončni vzhod.

Odlomka sta iz Kurnikovih "Tržiških"

Kaj je kultura? Kateri pojem izraža ta beseda, ki nam je vsem tako domača in hkrati tako strašno tuja? Literatura, umetnost, znanost - to je le zunanji izraz, je le dokument narodove kulture, je dokument narodovega duševnega in materialnega blagostanja. Naša kultura, kakor je na današnji stopnji, je rezultat vsega našega duševnega in materialnega dela od začetka zavednega narodovega življenja do danes. - Zgodovina narodove kulture in zgodovina naroda samega je zgodovina njegovega političnega, družabnega in gospodarskega razvoja.

Ivan Cankar

Vsak človek je dolžan delati, toda zato, ker je dolžan delati in ker dela, zato ima pravico živeti in uživati vse dobrine, ki jih je pridobila človeška družba v teku razvoja.

Srečko Kosovel

Suha travnata bilka in dehteča vijolica - beda in bogastvo; kuštravo dekletce, komaj oblečeno in deklica z nekičeno obleko - beda in bogastvo; narod, izčrpan od boja, od lakote, in nad njim bogataši z debelimi obrazi, z zamaščenimi telesi, tudi to je beda in bogastvo. Kaj vendar svet je? Poslušamo radio in slišimo, odpremo televizijo in vidimo, beremo časopise in spoznamo, da je svet razdeljen na dva dela. Zakaj ga morate uničiti beda in bogastvo? Čemu trpijo narodi, stradajo in umirajo ljudje? Kako bi bilo lepo, če bi se ti dve nasprotji odpravili in vsi bi imeli lepo življenje. Res, mi živimo daleč od vsega tega, a vendar čutimo bolečine, ko zremo v žive okostnjake po televiziji. Čutimo, da bi jim morali pomagati. Pomagati! Kako? Ko pa so nad vsemi milijarderji, multimilijarderji in jim ni mar dati vojski milijone, semo da bodo uničili čimveč ljudi, potem pa hlastali po njihovi zemlji, prepojeni s krvjo. Če bi se vsa prelita kri združila, bi nastale reke, toda vso to tekočino je vsrkala zemlja, da bo nekoč iz nje vzklila rastlina - rastlina, ki bo privalila nad izmučene ljudi sonce, da jih ogreje in jim da lepše življenje. Bogataše pa bo to sonce izžgalo do uničenja! Vroče bo takrat! Zato pa bo ostalo enako toplo vsakemu človeku na svetu.

Tudi travnata bilke in dehteča vijolica se ne bosta več razlikovali.

Irena Peharc
8.b

URA BREZ KAZALCEV

vojna Loterija DIAGNOZA SPOMINI NAPRIHODNOSTI VOJNA PO SVETU
po širnem svetlu STRAH OVIRA RAZVOJ PROTESTIRAMI IGRA IN DENAR VOJNA V MILIJARDAH za ?

Dragi prijatelj!

Oprosti mi, če ne bom mogel v besedi izraziti tisto, kar čutim do tebe in tvoje dežele. Ker sem star komaj 11 let, si težko predstavljam grozote, ki jih preživljaš ti vsako noč, vsak dan.

Ali imaš še očeta in mater? Morda so ti starše ubili sovražniki in sedaj sem hodiš med razvalinami svojega doma. Ko se ves vesel in razigran vrnem zvečer v topli dom, sedem pred televizijski sprejemnik, gledam vsakodnevne oddaje tudi o vaši deželi. Skoraj ne morem verjeti, da je vse to res, kar so dogaja pri vas. Strahot vojne, ki

jih preživljaš, ne moreš izreziti z besedami. Rad bi ti pomagal, da bi bil tudi ti vesel, da bi lahko hodil v šolo in se s prijatelji v miru brez strahu igral. Želim vam, da bi zbrali toliko moči, da bi pregnali sovražnika iz vaše dežele in v miru zaživeli tako, kot živimo v naši lepi domovini Jugoslaviji.

Stojan Ropret
5.a

Draga prijateljica!

Po radiu dnevno poslušam, kako se ljudje v Vietnamu bijete za svobodo. Tudi mi smo do-

Življali enako borbo, zato sočustvujemo z vami in bi vam radi pomagali.

Vem, kako ti je, ker nimaš toplega doma, v katerem bi se ogrela in mirno zaspala. Jaz hodim mirno v šolo in se v njej veliko naučim. Ne manjka mi kruha in ne svobodnega zraka. Ko hodim po gozdu, se ne bojim, da bi me ujel sovražnik, kakor se bojiš ti, ki se v strahu oziraš naokrog. Vsak dan ropotajo pri vas strojnice, puške in tanki. Stiskaš se ob mater in jočeš za mrtvim očetom. Jeklene roke vojne morijo ljudi. Mladi otroci zapirajo mrtve oči. Plaho zrete v letala in bežite v zaklonišča. Pri nas otroci občudujemo njihov let in lesketanje v svetlem soncu. Imamo tisoč želja, a ti imaš eno samo, da bi bila kmalu svobodna in da bi živele v miru.

Mija Ankele
5.c

Vojna je najstrašnejši čas v človeškem življenju, je lakota, strah, smrt, porazi in zmage. Med vojno vsak človek doživi svojo strešno, vendar včasih lepo zgodbo. Ne samo borci in ljudje v taboriščih, tudi ljudje, ki so bili doma, imajo svojo zgodbo, ki pripoveduje, ali je bil človek dober državljan ali izdajalec.

Vlasta Cizel
5.a

"Vojna!" Krik, ki odmeva po svetu. Vse, kar je bilo prej lepo in človeštvu v okras, se je spremenilo v ruševine. Lakota in orožje neusmiljeno morita otroke in odrasle. Ljudje, ki ne marajo zapustiti rodne zemlje, se spoprimejo z vsemi strahotami, ki jih prinaša vojna.

Mi mladi dobro vemo, če bi sile, ki imajo oblast nad orožjem, ki je vskladiščeno, uporabili to moč za razvoj zaostalih narodov, bi vsi živel srečno in dobro. Ne maram vojne in pozivam vse mlade ljudi, naj se upro in preprečijo uničenje človeštva.

Fani Švab
5.b

Sem v taborišču. Otroci jokajo za starši in so suhi, prepuščeni smrti. Matere umirajo v sobah, v katerih jih uničuje plin. Psi so razdraženi in s svojimi gospodarji stražijo mrliče. Iz daljave se slišijo strelji. Zopet streljajo talce. Kriki mater in otrok se razlegajo po taborišču. Smrad po mrličih se širi. Ljudje umirajo. Dušijo se. Vozovi polni trupel vozijo proti krematoriju. To se ponavlja iz dneva v dan. To je vojna.

Sandi Avguštin
5.a

Tam nekje ob veliki reki pelje vlak poln ljudi. Skozi okna gledajo suhi obrazi izseljencev. Od vsepovsod je slišati glasove. Nihče ne ve, kakšna usoda jih čaka v tujini, kaj je z njihovimi svojci, ko so jih ločili. Otroški glasovi prosijo: "Vođe!" a nihče jih ne sliši.

Zdenka Kavar
5.a

Vojna je kakor velik in močan konj, ki stopa na našo zemljo in s kopiti razdira mesta in vasi, konj, ki se bori in hrani z nedolžnimi ljudmi, ki jih muči in zapira.

Marija Tišler
5.c

Vojna je kakor kužna bolezen, ki se širi po svetu.

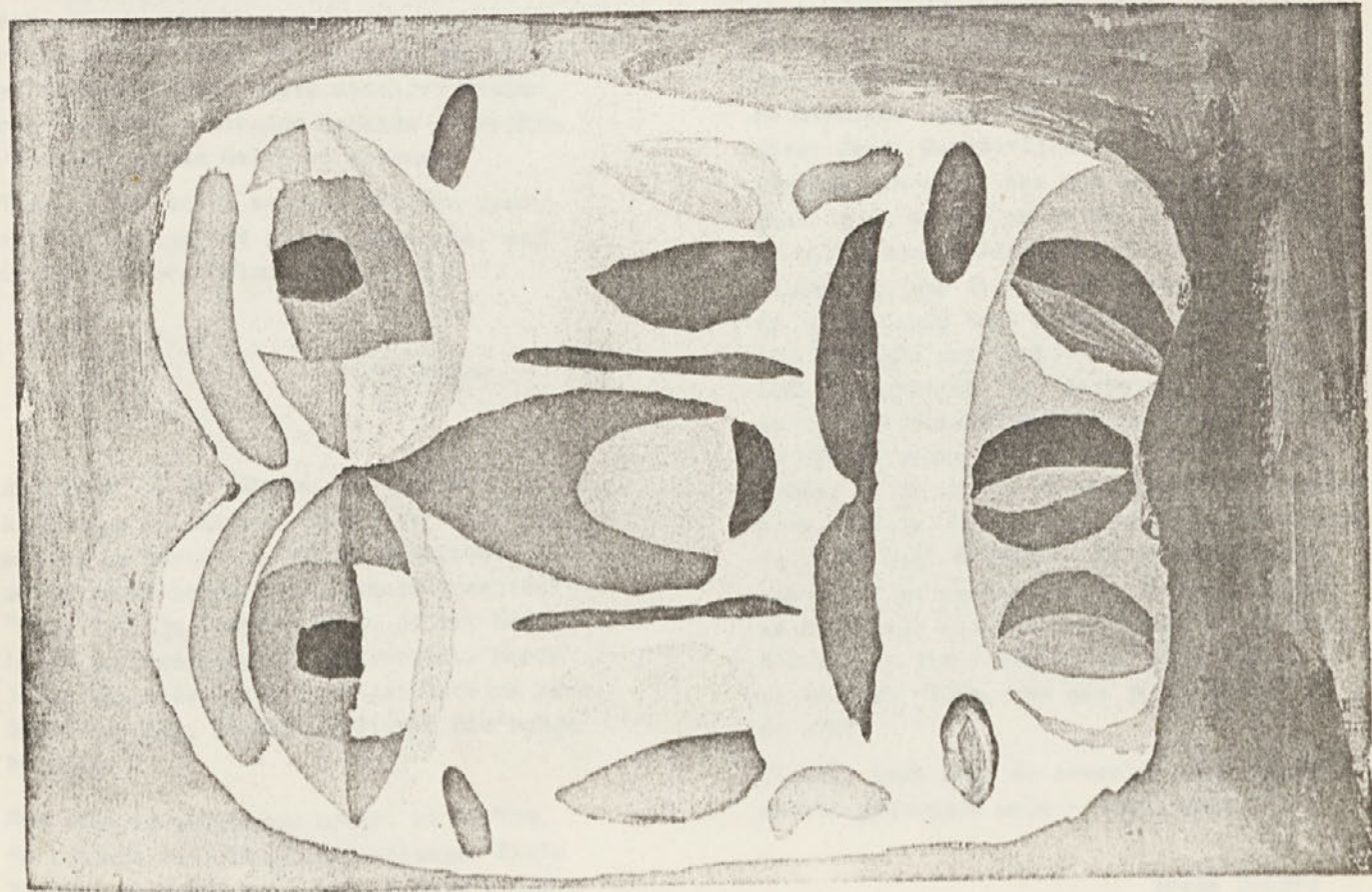
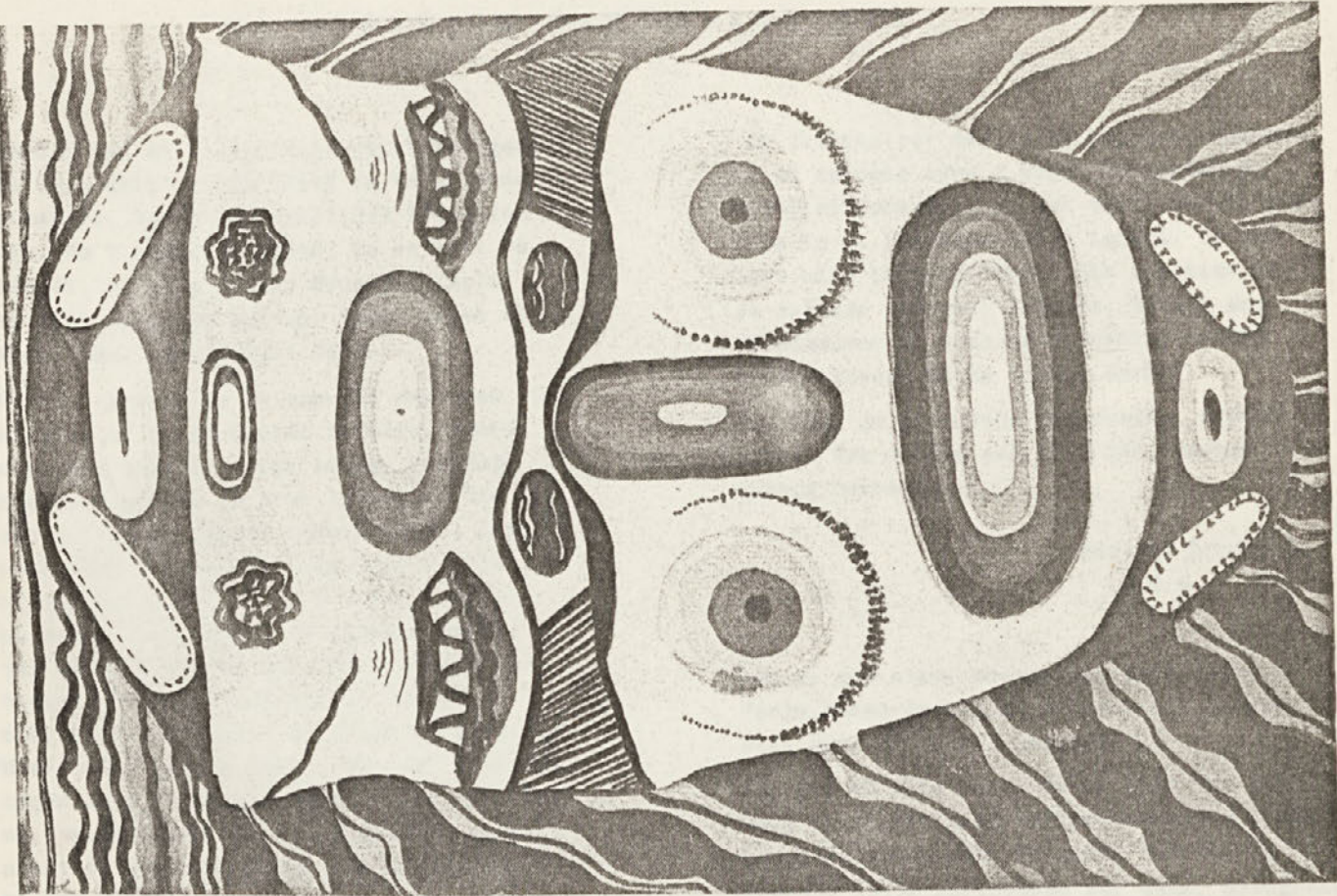
Lučka Krajnik
5.c

Vojno si predstavljam kot velikansko žrelo, ki požre vse, kar dobi na svoji poti.

Jože Krevs
5.b

Vidim razkopano zemljo kakor, da jo je zoral buldožer, vidim ljudi, ki beže in padajo, domove, ki se rušijo v plamenih. To je vojna, steguje svoje železne roke. Imenujejo se orožje.

Friderik Horvát
5.c

NE ZAMERITE NAM, MLADI SMO

Kakšni smo mi v očeh starejših? Huligani, ki se v šoli nočejo učiti in bi se samo potepali. Zakaj tako mislijo? Prepričan sem, da v njihovih časih, ko so bili še mlajši, ni bilo veliko drugače. Imeli so iste probleme kot mi. Težko so se učili, niso vedno samo sedeli doma.

Vendar, krivda je na nas. Na nas vseh, na mladih, ki se ne menimo za šolo, zanima nas samo beat in dolgi lasje. Zanimajo nas samo plošče in prva ljubezen. Vsi smo huligani. Čeprav nimamo dolgih las, ne hodimo v ponošenih usjenih jopicah, nimamo motorjev, da bi z njimi divjali po mestu, ne kadimo, ne pijemo. Vendar vsi pravijo, ko se malo bolj veselo zabavamo: "Glejte jih! Ali je to sploh mladina!? Huligani!" In potem še pravijo: "Mladi! Ali nimajo dovolj klubov, športnih organizacij?" In naš odgovor je: "Da. Imamo, vsega imamo dovolj. Vendar mi smo mladi in še neizkušeni. Rabimo nekoga, ki bi nas razumel in bi nam pomagal. Kaj nam bodo klubi, ko pa se v njih dolgočasimo. Nikogar ni, da bi nam pomagal, ki bi nas razumel!" In zopet jih slišim: "Kaj boste vi mladi!? Vsega imate dovolj!" Vendar naše napake so sorodne napakam starejših. Jabolko ne pade daleč od drevesa.

Toda mi smo krivi za vse. Saj smo mladi, zato si želimo, da nam ne zamerite, saj imamo izgovor: "Mladi smo!"

Aljaž Kolar
8.a

Mnogokrat se sprašujem, kaj smo mi, ljudje, ki živimo in umiramo. Zakaj se v življenju mučimo in borimo za boljše bodočnost, ko se ta lahko konča v enem samem trenutku? "Smrt," to je beseda, ki se je vsi bojimo in ki jo premnogokrat izgovarjamo. Morda je po smrti še eno življenje? Toda ne zenašajmo se nanj. Poskusimo živeti čim bolje že sedaj.

Sem eden od milijonov ljudi, ki živijo, opravljajo svoj posel in počivajo. Živim v vasi, s starši in brati, v majhni hiši, ki ni v centru vasi. Po naravi sem vesel

in živahen ter rad igram nogomet, rokomet in na splošno igre z žogo. Ko končam s šolskimi opravili, se vsi vaški otroci zberemo in si krajšamo čas z igrami. Če nam igre niso prev pri srcu, jih opustimo in se začnemo zabavati drugače. Včasih smo razposajeni in brčkone napravimo kakšno škodo. Zvečer pa se vrnemo domov.

Da, tako je življenje preprostih, mladih ljudi. Tak primer sem tudi jaz, učenec osmega razreda.

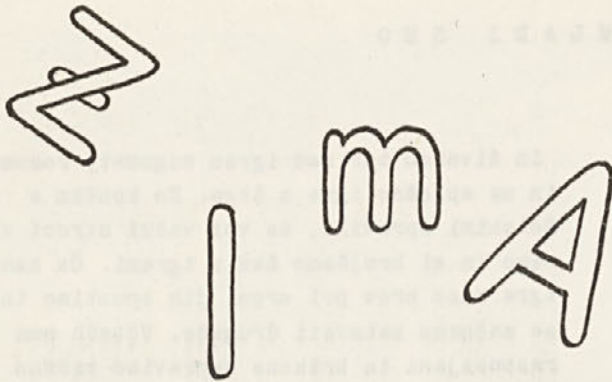
Zdravko Štrukelj
8.a

Lep je naš svet; brezmejen; poln sonca. Vsega imamo dovolj in delamo, ker hočemo. Siti smo, oblečeni, naspani!

Da, res bi bilo lepo, če bi bilo vse tako. Toda to so misli le večine starejših ljudi, mi pa kujemo v sebi drugačne načrte. Te dobrote sveta sprejemamo kar tako, mimogrede in mnogi se tega niti ne zavedamo. Naloge, ki si jih zastavljamo mi mladi, so težke. Dokler jih ne pričnemo uresničevati, je vse dobro, ko pa se pokažejo prve težave, pa marsikdo obupa nad njimi. Kaj je posledica? Jeza! Nezadovoljstvo! In za vse to krivimo starejše, ker nam niso nič pomagali. A če bi nam hotel kdo pomagati? Ali bi bili potem zadovoljni? Verjetno, da zopet ne, ker dela ne bi opravili sami in ne bi imelo take vrednosti. Torej, kako naj starejši pristopijo k nam? Na to je težko odgovoriti, ker nismo vsi v vsemu enotni. Če premišljuje, spoznavam, da tudi mi nimamo vedno v vsem prav. V meni pa je nekdo, ki mi pravi, da tega ne smem priznati. Srce, upanje, hrepenenje po nečem nas vodijo dalje po poti mladosti. Ko pa stopimo na kamenček, se spotaknemo in pademo; ob nas se spotikajo starejši. Obregajo se ob nas, češ da smo jim v napoto; da sami nič ne ne zmoremo! Toda, kdo nas je ustvaril, če ne oni?!

Vidite, taki smo! Ne zamerite nam, če naši načrti presegaajo meje - mladi smo!

Irena Peharc
8.b

Pod večer zimski po dvoriščih
kot plaz sneženi zašumi,
kav zametih, po zatišjih
s sankanja se nam mudi.
Naveličali smo že se,
sedli bom v vrsti dve
in poslušachi prežeče,
kaj pravljic stara mama ve.

Sergej Jesenin

V naše kraje je prišla staka Zima. Prinesla nam je polne koše snega.

Gledal sem skozi zamrznjene šipe. Zagledal sem se v reko, ki je letela mirno. Kmalu sem opazil, da so začele padati prve snežinke, ki so se v zimskem vetru podila okrog vogalov. Pogled se mi je ustavil na strehah, ki so dobivale snežno ogrinjalo. Sivi dimniki so se mi zdeli kot pipice, ki kadijo črn dim pod temno reko. Vsa pokrajina je bila prekrita s snežno odejo.

Čez nekaj časa so se otroci začeli zbirati na travniku. Sklenil sem, da oblečem toplo obleko in odhitim v otroški raj. Ko sem stopil skozi hišne duri, so mi snežinke priletele na roke. Začele so se topiti in imel sem občutek, da jočejo. Nato sem stopil med otroke, ki so bili zelo veseli, kajti padal je prvi sneg. Kmalu smo zarajali po belem travniku. Snežinke pa so v vetru plesale kot majhne baletke, lovile so se z nami in izmučene obstale na tleh. Ko je prenehalo snežiti, smo se začeli kopati. Otroci smo prinesli sani in smuči ter se veselih, rdečih obrazov spuščali po bregu.

Izmučeni smo odšli domov, kajti bližala se je prva zimska noč. Zvezdice so se prižigale na nebu in bradat mesec je gledal v tople izbe, kjer so otroci sanjali o prvem snegu.

Rado Veselinović
6.c

S N E G J E P O B E L I L M O J K R A J

Zbudila sem se. Pomencala sem si oči. Na oknu sem zagledala snežinko. "Sneg je pobelil moj kraj," sem pomislila. Skočila sem k oknu. Zagledala sem pokrajino zamedeno s snegom. Snežinke pa so še vedno pridno naletavale.

V šoli je pouk počasi, prepočasi mineval. Komaj smo čakali zvonjenja. Doma sem šele postala dobre volje. Odhitela sem pomagat otrokom, ki so se mučili s sneženo hišo. Kmalu smo jo s skupnimi močmi dogradili. Vsi skupaj smo zlezli vanjo.

Popoldne so snežinke pokrile vse snežene močičke po gričih. Odšla sem po zasneženi poti v gozd. Bil je čudovit. Smreke in jelke v novih oblačilih so raztezale svoje veje visoko v nebo. Opazila sem sled srnjaka, ki se je bal zime. Zaman ji je hotel uteči. Dohitela ga je. Pomislila sem: "Koliko ljudi in živali se boji zime." "Zima je naš sovražnik, prav tako tudi smrt!" radi govore stari ljudje. Mi, otroci, jih ne razumemo. Premajhni smo še, da bi razumeli svat odraslih. Drugačen je od našega. Bojijo se zime, čeprav je za nas najlepši letni čas.

Zdenka Horvat
7.a

P L E S S N E Ž I N K

Opazujem pokrajino. Ali sanjam? Ne! Res je. Pod nebom poplesavajo drobne iskryce in hočejo na zemljo. Pridite! Sprejela vas bom! O, koliko vas je! Plešaje po taktu popevke in se ustavljajo na trdih tleh. Ena je skočila k meni in mi sedla na roko. Zlato krilce ima in laske razpuščene. Vse pridite k meni, da mi boste zaplesale! Tedaj pa privihre botra Burja in ... Ojej! Plesalke padajo. Hočem jim pomagati, a ne morem. Same se hočejo upreti, a ne gre. Burja se zasmije in še naprej pritiska s strašansko močjo na ljubke deklice. Toda glej čudo! Deklice so burjo premagale in spet plešaje in tudi zapele so. Zagledam nekaj nenavadnega. Med mladimi deklicami stoji starca, ki kaže svojim učenkam, kako premagajo burjo. Izza gore pa nenadoma pokuka sonce in zazdi se mi, da bodo moje obiskovalke zdaj odšle. Pa ni res! Nekaj se jih zažene k soncu. S svojimi krilci ga zbadajo. Sonce zajoče in se skriva v posteljo.

Odšla sem. Snežinke pa so plesale, plesale. Dolgčas jim bo po meni.

Andreja Demšar
6.c

Z I M S K O J U T R O

Zimsko jutro je.

Dnevi so postali kratki, zima je polagoma objela gozdove. V jutrih stojijo megle nad njimi. Popoldne pa le včasih posije nekaj sonca - za pol ure, kako uro in že ga ni več. Včasih se ne prikaže po ves dan in mrka tesnoba leži nad belo pokrajino. Če pa se le prikaže nekaj sonca na temno zelenem nebu, žarki padajo na strehe hiš, cerkev, pokopališče in vse je ožarjeno. Vsaj zdelo se je, da so drevesa in hiše kakor veliki stolpi, ki se dvigajo više od gora. Na vrtovih je kukalo iz snega okrasno drevje, ki se je sklanjalo pod težo snega. Reka, ki se je vila sredi mesta, je bila modrozelenca in tekla je počasi in tiho, kakor da bi videla prečudno pokrajino. Bila je kot potoček, ki se vije po samotni dolini. Izven mesta so bile jase in goličave, kjer so se sankali otroci. Nekje tam sredi ravnine se je dvignila meglica in dresla skoraj nepremično in neslišno nad reko kakor bela misel, rojena z gladine reke, osvetljena od sonca in vendar tiha, nepremična, neslišna.

Marija Tišler
7.a

Z I M S K O P O P O L D N E

Ždim v prijetno topli sobi in gledam skozi okno. Kaj vidim? Ob glasbi vetra, ki ostro zavija okrog voglov, poplesavajo po zraku lepe snežinke. Kot majhni dečki in deklice so, ki razigrano skakljajo sem in tja. Nekateri pristajajo na drevesu, ki mrko gleda zimsko pokrajino. Druge se spuste na cesto, kjer se spremene v majhen potoček. Tretje pa si izberejo mehko belo blazino nešteti snežink. Drevesa se le težko upirajo vetru, ki ne pozna usmiljenja in si pripovedujejo, kako lepo je bilo poleti, ko jih je grelo rumeno sonce in ko so se na njihovih, zdaj praznih vejah, poigravali zeleni lističi.

Med to očarljivo zimsko pokrajino stoji hiša kot starca utrujena od dolge poti. Njena okna so podobna starkinim očem. Nanje je mraz zarisal čudovite ledene rože, ki mrzlo gledajo pokrajino

Izza gora, ki so si naredila prelepa oblačila, posuta z biseri, se pokaže zadnji snop svilenih sončnih žarkov. Sonce se poslovilo in odide v posteljo, ki jo ima tam daleč za gorami. Pokrajina se je zavila v temno ogrinjalo teme. Na nebo je kmalu prijadral boter Mesec in leno opazoval življenje, ki se je odvijalo pod njim.

Tema je. V bližnji hiši se prižgo luči. Na naše okno pa prileti majhen premražen ptiček. Dam mu drobtinice. Ko pa na stolu zagledam učno knjigo, je lepega popolneva konec.

Zdenka Valjavec

6.c

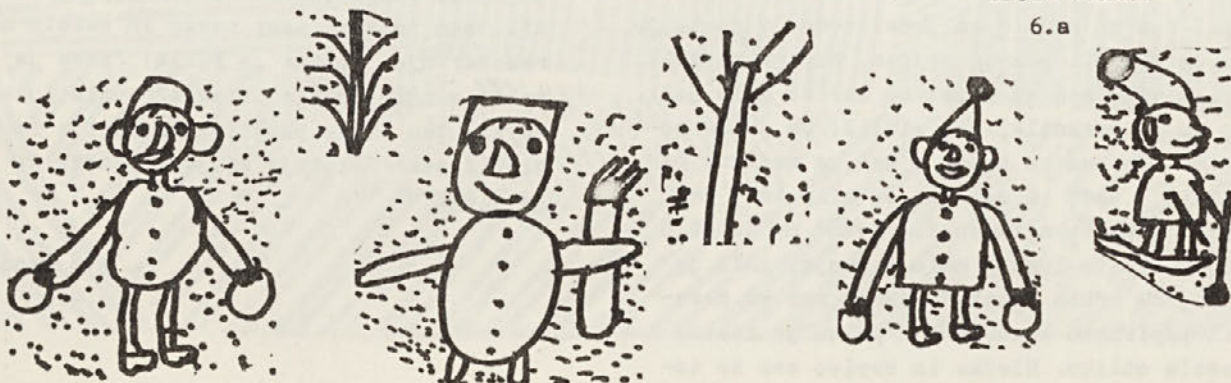
ALI PALČKI POZIMI SPIJO?

Sedim doma pri topli peči. Pregarjam dolgčas, ki mi nagaja že vse popoldne. Kar neenkrat zaslišim petje in cingljanje zvončkov nekje v daljavi. Ozrem se skozi okno, a vidim, le hribe. Zazdi se mi, da se po sivih skalah pasejo bele ovčice. Proti gozdu me vleče nevidna sila. Brž si nataknem pisane rokavice in se zavijem v šal. Že hitim po belem polju in za sabo v mehkem snegu puščam stopinje. Nekoliko me zebe, a hodim še kar naprej. Približam se gozdu. Smreke so pokrite z lesketajočim se snegom. Pod njegovo težo se upogibajo veje. Ne zmoti me žalostni vrabček, ki leta z veje na vejo, ne beli zajček z majhnim, majcenim repkom. Hitim. In z menoj hite bukve in hrasti, bori in smreke. Sedaj ne čutim mraza. Gozd se vse bolj gosti. Kar neenkrat zagledam v daljavi majhne lučice. Pohitim v to smer. Ustavim se pred jaso in se hitro skrijem za velik hrast, ki je bil ravno toliko širok, da me je zaskril. In kaj zagledam na jasi! Vsa je v zelenju, čeprav je danes sedemnajsti februar. Po njej skačejo majceni, drobceni palčki, z belimi, belimi, za pedenj velikimi bradami in z negajivimi očki. Nekateri so oblečeni v zeleno, drugi spet v rdeče. Jasa je bila kot zelen papir, na katerega je slikar - umetnik razlil različne barve. Nekaj časa sem oklevala, potem sem stopila k njim. Pokleknila sem, da sem jih bolje videla. Lepo sem jih pozdravila. Utihnili so in se postavili okrog mene. Povedala sem, kdo sem in od kod. Ko sem videla njihove zgubane obrazke, polne začudenja in očke, ki so begale od mojih nog pa do glave, sem se nasmehnila. Kmalu smo postali čisto domači. Pripovedovala sem jim, kako je pri nas. Bili so začudeni, ker so mislili, da obstaja le njihova jasa. Bili so začarani. Rešiti bi jih mogel samo kakšen dober človek. Potrudila sem se in kmalu so bili rešeni. Rešila sem jih tako, da sem snela hrasta, za katerim sem tičala, svetilko. Ko sem jo snela, je vse v hipu izginilo. Jasa je bila pokrita s snegom, o palčkih pa ni bilo ne duha, ne sluha. Ostala mi je le svetilka.

Začudena sem se vrnila domov. In tudi sedaj ne vem, ali so palčki na svetu ali ne. Najbržda so. Samo kje?

Breda Lakner

6.a

BILO MI JE GRENKO

Bilo mi je pet let. Mamica ni imela časa, da bi doma pazila name, zato me je poslala v vrtec. Nisem se rada družila z otroki in bi raje ostala doma. Vse prošnje niso nič pomagale. Ko je videla, da je nočem ubogati, je vzela palico in me natepla. Potem me je prijela za roko in odpeljala v vrtec. Upirala sem se in jokala. Ljudje, ki sva jih srečavali, so me grdo gledali.

Komaj sva vstopili, že so me obkrožili otroci in me radovedno gledali. Nekateri so se škodoželjno hihitali, češ tako velika, pa se še cmeri. Postalo me je sram. Hitro sem obrisala solze in se skušala nasmehnuti. Nato me je vzgojiteljica odpeljala v velik prostor, poln igrač. Rekla mi je, da se mi ni treba nič bati, ker tu nikomur ne store nič žalega. Seveda je v začetku težko, pa se bom že privadila. Gledala sem otroke, kako so se igrali. Tudi sama sem vzela v roke igračo in se hotela igrati. Neka deklica je brž skočila k meni in mi jo iztrgala iz rok. Grdo me je pogledala in dejala: "Pojdi proč!" Postalo mi je grenko pri srcu. Le zakaj me ne marajo in kaj sem jim storila? Nenadoma sem jih zasovražila. To je opazila tudi vzgojiteljica. Stopila je k meni in me pobožala. Toda ni me osrečila. Moje srce je bilo ranjeno in žalostno.

Maja Balantič
7.b

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Ko sem bil še čisto majhen sem dobil medvedka. Ni preveč velik, ne majhen. Priljubil se mi je zaradi velikega gobčka.

Imel sem ga rad in ga jemal vedno v posteljo, le če sem bil preveč zaspan, sem ga pozabil. Pri kosilu sem mu dajal na smrček malo jedi. Ko mu je zdrknila, sem mislil, da jo je pojedel. Ko sem se kopal, sem ga večkrat potisnil v vodo in zelo mi je bilo žal, ker nisem mogel z njim spati. Nekoč mu je ušlo skozi skrito luknjo malo žaganja, zato je sedaj na hrbtu mehak. Večkrat sem mu naredil papirnato kapo, nekoč pa mu je mamica sešila obleko. Hlačke in kapico sem že izgubil, jopič pa je ostal.

Še zdaj ga včasih vzamem v naročje.
Še sedaj me čaka, kakor nekoč.

Jure Franko
4.a

V PRIČAKOVANJU

Veseli pridem domov, vzamem smuči in se grem smučat. Raje sem vozil slalom ali smuk, vendar ne vem, kaj me je prijelo, da sem šel skakat.

Skočim, letim po zraku, priletim na tla, naredim dva prevala in vse je bilo končano. Imel sem zlomljeno nogo.

Peljali so me na Jesenice v bolnišnico. Jesti nisem smel, kajti dobil bom narkozo. Ponoči sem mislil: "Saj bo prišla, sigurno." Vedno bolj me je bolela noga in nisem mogel spati. Mislim sem na mamo: "Ko bi bila zdaj tu!" Sedela bi ob meni in bedela vso noč. Toda ni je bilo. Vedno bolj in bolj me je skelelo v nogi. Vedel sem, da bo prišla naslednji dan na obisk, vendar nekaj mi je pravilo: "Ne boš je videl, ne, same skrbi delaš." Pokličem sestro: "Prosim, ali mi lahko daste injekcijo proti bolečinam?" Vedno sem se bal injekcije, vendar zdaj sem si jo želel. Dobil sem jo in za nekaj časa zaspal. Zbudil sem se ob enajstih zvečer, spet sem dobil injekcijo in potem še dve tableti, vendar mi ni pomagalo. Zdaj se nisem več menil za bolečine, mislil sem: "Saj je vseeno, samo da pride mama." Nato sem se malo razgledal po sobi. Bilo je osem postelj. Nenadoma zaslišim ječanje, pogledam v tisto smer in zagledam soščolca, ki je bil pol ure prej v bolnišnici, kakor jaz. Imel je prerezano roko.

Zjutraj pravi sestra: "Ob enajstih si tina vrsti." In res, ob enajstih so me peljali v operacijsko sobo. Dobil sem narkozo, kaj se je dogajalo naprej, nisem vedel. Ko sem se prebudil, sem imel na nogi mavec in čakalo me je razočaranje. Sestra je rekla: "Mama je bila pri tebi, vendar ure za obisk so pošle in morala je oditi. Tam ti je pustila sladkarije in tisočak." Mislim sem: "Slutnja se je uresničila, nisem je videl."

Ivo Dacar
7.a

Prvi kovači so živeli v Podljubelju. Neki kovač je imel petelina. Ker je bil hud, ga je zaprl v drvarnico. Nekoč ga je pozabil zapreti in petelin je ušel na Košuto, kjer je znesel jajce. Iz njega se je izvalil zmaj. Zmaj je postajal vedno večji. Postal je tako velik, da ni imel več prostora in preklal je goro Košuto. Iz Košute so se začele valiti skale in zasule naselje. Ljudje so pribežali do sotočja Tržiške Bistrice in Mošenika ter tam postavili novo naselje. Zmaja pa je ubila največja skala.

Milan Klemenc
3.a

NEKATERI TRŽIŠKI OBIČAJI

Mnogo običajev, ki jih najdemo v Tržiču, najdemo tudi drugod. Nekaj pa je samo tržiških.

Na večer pred Gregorjevim, 11. marca spuščajo otroci v Tržiški Bistrici pod zgornjim mostom majhne papirnate hišice, v katerih gore svečke.

Nekdaj so ta dan čevljarji prenehali z delom pri luči, ki je bilo pri zelo slabi svetlobi težavno. Zato so v razigranem veselju zažgali ta dan na bregu Bistrice kres, poleg tega pa so po zraku vihteli baklje. V starih peharjih so zažigali s smolo polite oblance in jih spuščali po vodi, češ naj voda odnese neprijetno delo pri slabi luči.

Anka Šarabon
3.a

Naše mesto leži v kotlini, obdajajo ga hribi. Prvotni prebivalci so bili fužinarji, pozneje se je tu najbolj razvila čevljarstva obrt. Danes se je iz te obrti razvila ena največjih tovarn čevljev - tovarna Peko. V njej je zaposlenih veliko naših očetov in mater. Druga največja tovarna je Bombažna predilnica in tkalnica Tržič. V njej izdelujejo mnogo vrst blaga.

Naše mesto ima poleg nekaterih manjših tovarn še najrazličnejše ustanove, ki jih mora imeti vsako večje mesto. Imamo tudi Partizan ter nekaj športnih objektov.

Ena najlepših pridobitev v Tržiču je spomenik padlim partizanom, poleg njega pa stoji moderen razstavni paviljon. Spomenik stoji ob vhodu v mesto, tako da ga vsak tujec takoj opazi.

V Tržiču imamo tri šole: dve osnovni in posebno. Kmalu pa bomo pionirju dobili tudi tretjo osnovno šolo v Bistrici. Vsi prebivalci našega mesta bodo prispevali denar za to šolo.

Naše mesto ima muzej. V njem vidimo razne predmete in dokumente iz preteklosti našega mesta. Vanj radi hodijo posebno tujci.

Vsako leto priredijo Tržičani na griču sv. Jožefa poletne igre. Ogleda si jih mnogo domačinov in tujcev. Te igre so takrat, ko imamo občinski praznik.

Prirejamo tudi moto-cross tekmovanja, ki so v Podljubelju. Nanje prihaja mnogo ljudi, predvsem ljubiteljev motociklističnega športa. Malo više imamo zimsko središče na Zelenici, kamor se pripeljemo z žičnico.

To je kratek opis mojega mesta, v katerem živim in ga ne bi rada nikoli zapustila.

Maja Kosmač
2.a
Osnovna šola heroja
Grajzerja Tržič

Kaj vem o svojem mestu?

OBISK V POBRATENEM MESTU V

F R A N C I J I

V okviru pobratenja med mestom Tržičem in francoskim mestom Ste Marie aux Mines so razne izmenjave obiskov med občani enega in drugega pobratenega mesta.

Lansko zimo je prispela v Tržič skupina francoskih smučarjev, mladincev. V letošnjih šolskih počitnicah pa smo jim obisk vrnili.

V zgodnjih jutranjih urah 14. januarja 1970 je naša skupina mladih smučarjev pod vodstvom tovariša Janeza Vagnerja odpotovala na dolgo, za nas zelo zanimivo, pot v Francijo.

Utrujeni od dolge in naporne vožnje smo ob pol enajstih prispeli v Selestat, kjer so nas čakali starši naših francoskih prijateljev z županom gospodom Paulom Baumannom ter nas z osebnimi avtomobili odpeljali v Ste Marie aux Mines, ki ga od Selestata loči le 20 kilometrov. Toda od dolge poti smo komaj čakali, da se odpočijemo in ti kilometri so se vlekli, kot da jim ni konca. Prijatelji so nas prijazno sprejeli. Njihova govorica nam je bila vsem tuja, a kljub temu smo se sporazumeli. Moje veselje je bilo nepopisno, ko sva si s prijateljem, ki je bil lansko zimo pri meni v gosteh, pristrčno stisnile roke.

Naš program je bil zelo obširen. Ogleдали smo si znamenitosti mesta, največ časa pa smo prebili na smučeh. Obiskali smo tudi Strasbourg in katedralo tega mesta, ki je grajena v čudovitem slogu. V notranjosti cerkve smo občudovali bogate freske. Med drugimi zanimivostmi smo si ogledali tudi staro naselje, kjer so nekdanj kovali denar ter grad, ki je ohranjen še iz dobe fevdalizma.

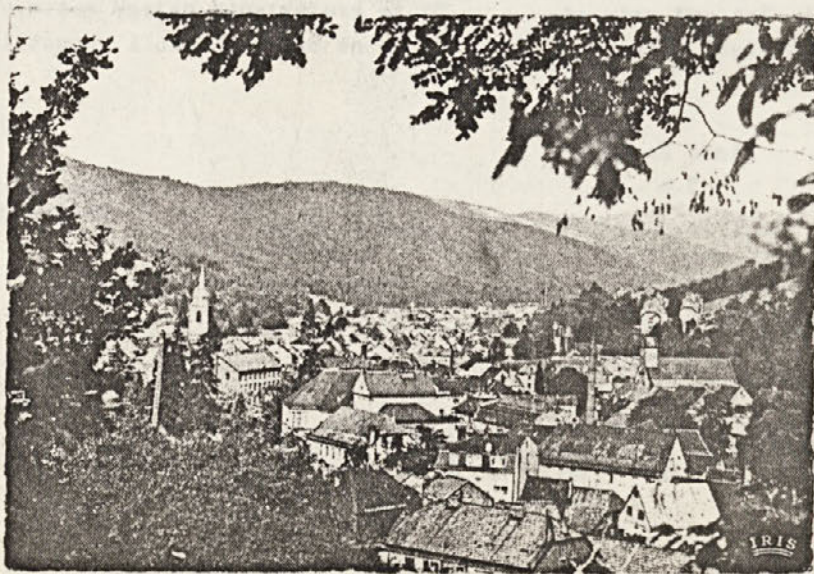
Pokrajina sama pa se bistveno ne razlikuje od naših krajev. Pogled so mi zatrle visoke, s snegom pokrite, gore. Gričevnat svet je pokrit z gozdovi. O ljudeh, kar sem jih spoznal, sem odnesel le dobre vtise. Vsi so bili z mano prijazni in trudili so se, da bi se počutili najlepše.

V Strasbourgu so nas povabili tudi na radijsko postajo, kjer smo priredili krajši spored. Preko radijskih valov smo pozdravili naše francoske prijatelje.

Kljub lepim trenutkom, ki sem jih preživel v tej lepi deželi, sem se zelo rad vrnil domov, poln najlepših spominov. Tega obiska se bom vedno z veseljem spominjal, saj je bil zame edinstven in nepozaben.

Slabe Bojan

7. b

ŠPORT NA ŠOLI

V letošnjem šolskem letu so se posebno dobro izkazali smučarji, ki so že tretjič zapored osvojili pokal Po stezah partizanske Jelovice na prvenstvu v veleslalomu na Lancovem. Za skipo, ki je osvojila pokal, so tekmovali: Milena Bogataj, 3. mesto, Aljaž Kolar in Srečko King, 5. - 6. mesto. Dobro pa so se odrezali tudi ostali tekmovalci: med stotimi tekmovalci je bil Matjaž Globočnik petnajsti, Drago Česen dvajseti in Zdenko Borič petdeseti.

Kakor vsako leto je bilo tudi letos razredno prvenstvo v orodni telovadbi. Tekmovalo je 108 deklet in 88 fantov. Med posameznicami so bile najboljše:

1. Cvetka Zaletel, 7. b 48,20 točke
2. Janja Bodlaj, 6. b, 47,90 "
3. Zdenka Horvat, 7. a 47,65 "
4. Irena Bogataj, 7. a 47,05 "
5. Lili Papov, 6. a 46,70 "

Pri fantih pa je bil med 7. in 8. razredi naslednji vrstni red:

1. Zdravko Štrukelj, 8. a 57,90 točke
- 2.3. Cveto Perko, 8. b 57,40 "
- 2.3. Drago Zadnikar, 7. a 57,40 "
4. Drago Česen, 8. b 56,20 "
- 5.6. Dušan Alič, 8. b 55,40 "
- 5.6. Viktor Švab, 7. b 55,40 "

V petih in šestih razredih so bili najboljši:

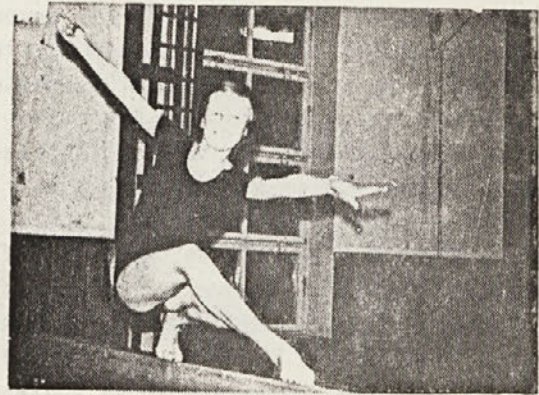
1. Stojan Leban, 6. b 55,40 "
- in 2. Marjan Sajovic, 5. b 53,80 "
3. Zvonko Gros, 6. b 53,80 "
4. Rado Mirič, 6. b 53,70 "
5. Janez Alič, 5. a 53,50 "

Upamo, da bomo tudi na občinskem prvenstvu v februarju dobro tekmovali.

NAŠA SNAŽILKA JE ODŠLA
NA KRVODAJALSKO AKCIJO

Ko je zazvonil zvonec, je prišla v razred tovarišica in rekla, naj gremo Marija, Slavka in jaz po omelo, smetišnico in cunjjo. Ko smo se vrstile, nas je peljala v II. nadstropje in povedala, da bomo danes v tem nadstropju počistile razrede. Pojasnila nam je, zakaj bomo to delo danes opravile me tri. Tisti dan je bila namreč v Tržiču krvodajalska akcija, pa se je udeležila tudi naša snažilka. Lotile smo se dela. Odprle smo okna, pobrisale tablo, pometle tla in pobrisale prah. Končno smo še naravnale klopi in stole. V umivalnikih in vazah smo zamenjale vodo. Toverišica nas je pohvalila in rekla, da smo bile pridne. Vprašala nas je še, če tudi doma kdaj pospravljamo. Odgovorile smo, da rade pomagamo.

Milena Fornazarič, 2. a

Na gredi

TEKMOVANJE V VELESIALOMU OB ZAKLJUČKU
SMUČARSKEGA TEČAJA NA ZELENICI

REZULTATI
S TEKMOVANJA V VELESIALOMU SO NASLEDNJI:

Sončni žarki še niso pokukali izza vrhov hribov, ko smo se že peljali v avtobusu in se približevali Ljubelju. Ko se je avtobus ustavil, smo brž poskekali iz njega. Objel nas je hlad. Ob vdihavanju svežega zraka so nam pogledi ušli na bližnje gore, pokrite s snegom. Toda nismo se smeli predolgo zadrževati. Raje smo brž pograbili vsak svoje smuči in že smo se prerivali v vrsti pred žičnico, in ko je ta začela obratovati, smo bili kaj kmalu na vrhu Zelenice. Čeprav nas je zeblo, smo se morali najprej razdeliti v skupine, potem pa smo dobili startne številke. Nekateri s smučkami na ramah, drugi pa na nogah do proge! Bila je pokrita z novo zapadlim snegom in ne preveč težka. Pričelo se je tekmovanje. Ko so se zvrstili vsi cicibani, cicibanke, mlajši pionirji in pionirke, ki so imeli krajšo progo, smo bili na vrsti mi, starejši pionirji in pionirke. Naša proga je imela triindvajset vratice. Ko smo jo prevozili vsi, nekateri boljše, drugi slabše, smo oddali startne številke in odšli v kočo. Tam smo se ogreli in okrepčali, potem pa smo lahko počeli, kar se nam je zljubilo. Zabavali smo se, smučali, padali in smejali. Hitro je bila ura tri. Takrat je bila razglasitev rezultatov. Najprej smo dobili značke, ki smo si jih prislužili na končnih izpitih v tečaju, potem pa tiste, ki smo jih zaslužili na tekmovanju. Te so bile črne barve in tudi najpomembnejše. Zatem so bile razdeljene diplome. Dobili so jih tisti, ki so na tekmovanju osvojili I., II. ali III. mesto. Po končani razglasitvi smo se vrnili na Ljubelj, sedli v restavracijo in se pogovarjali ob vročem čaju. Ko je pripeljal avtobus, smo zasedli mesta in se še zadnjič ozrli na Zelenico, od katere so se poslavljali tudi zadnji žarki zahajajočega sonca. To je bil naporen dan, prepoln lepih vtisov, ki jih ne bomo tako kmalu pozabili.

Breda Lakner
6.a

C i c i b a n i :

1. Šober Barbka	41.2 sek
2. -	
3. -	

M l a j š e p i o n i r k e :

1. Tomšič Barbka	29.3 sek
2. Borič Jasna	33.5 "
3. Terlep Janja	33.6 "

S t a r e j š e p i o n i r k e :

1. Lakner Breda	59.6 sek
2. Kapelj Mojca	1.40.6 "
3. Gaber Ana	2.23.0 "

C i c i b a n i :

1. Bahun Jakob	29.4 "
2. Oblak Janez	30.1 "
3. Šmid Tadej	32.2 "
4. Gros Jelko	32.3 "

M l a j š i p i o n i r j i :

1. Burger Marko	25.4 "
2. Kokalj Jože	27.0 "
3. Perčič Boštjan	27.2 "

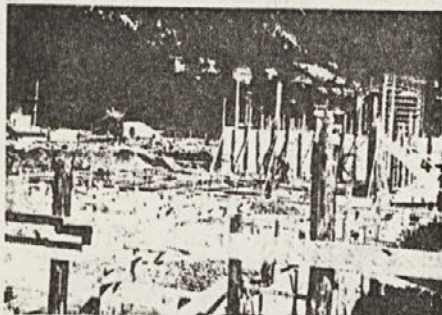
S t a r e j š i p i o n i r j i :

1. Polak Jože	40.4 "
2. Paternost Sašo	43.3 "
3. Podobnik Drago	52.4 "

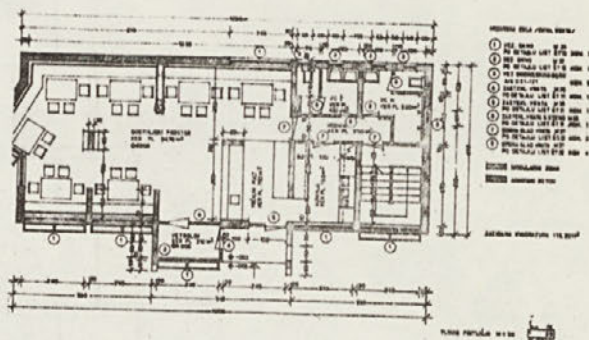

OD NAČRTA DO HIŠE

Ste že kdaj pomislili, kaj vse morata znati tesar in zidar, da zgradita hišo? Poznati morata načrt hiše, poleg tega pa tudi načrt instalacij. Nato sodelujeta pri določitvi gradbenega profila, to je mesta, ki ga zakoličijo in kjer bo stala hiša, uredita skladišča, elektriko za pogon strojev, vodo, ki je potrebna pri delu in podobno. Vse je pripravljeno za gradnjo hiše. Zemeljska dela opravijo s stroji: buldožerji, bagerji, ki imajo razne priključke, kamioni in s podobnimi pripomočki. Pri gradnji delajo tesarji opaže, zidarji pa betonirajo in zidajo zidove.

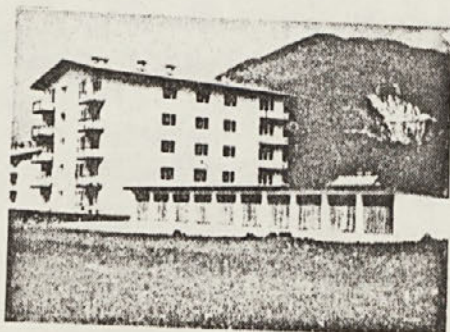
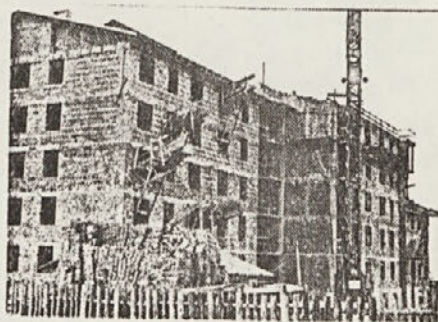

Da je delo lažje in hitrejše, uporabljajo stroje za vezanje železa, žerjave, betonske mešalce, vibratorje in lažje motorne žage. Tako gradijo hišo do strehe ali do tretje faze. Ogrodja za streho delajo tesarji, ki tudi uporabljajo sodobne pripomočke. Nato zidarji prezidavajo prostore. Ko obrtniki napeljejo vodo, elektriko in centralno ogrevanje, nanesejo grob in fin omet, vzdajo okna, vrata, pripravijo pode za polaganje parketov in plastičnih mas. Seveda je treba urediti tudi zunanost stavbe: fasadni omet, ceste in zelenice ter parke.

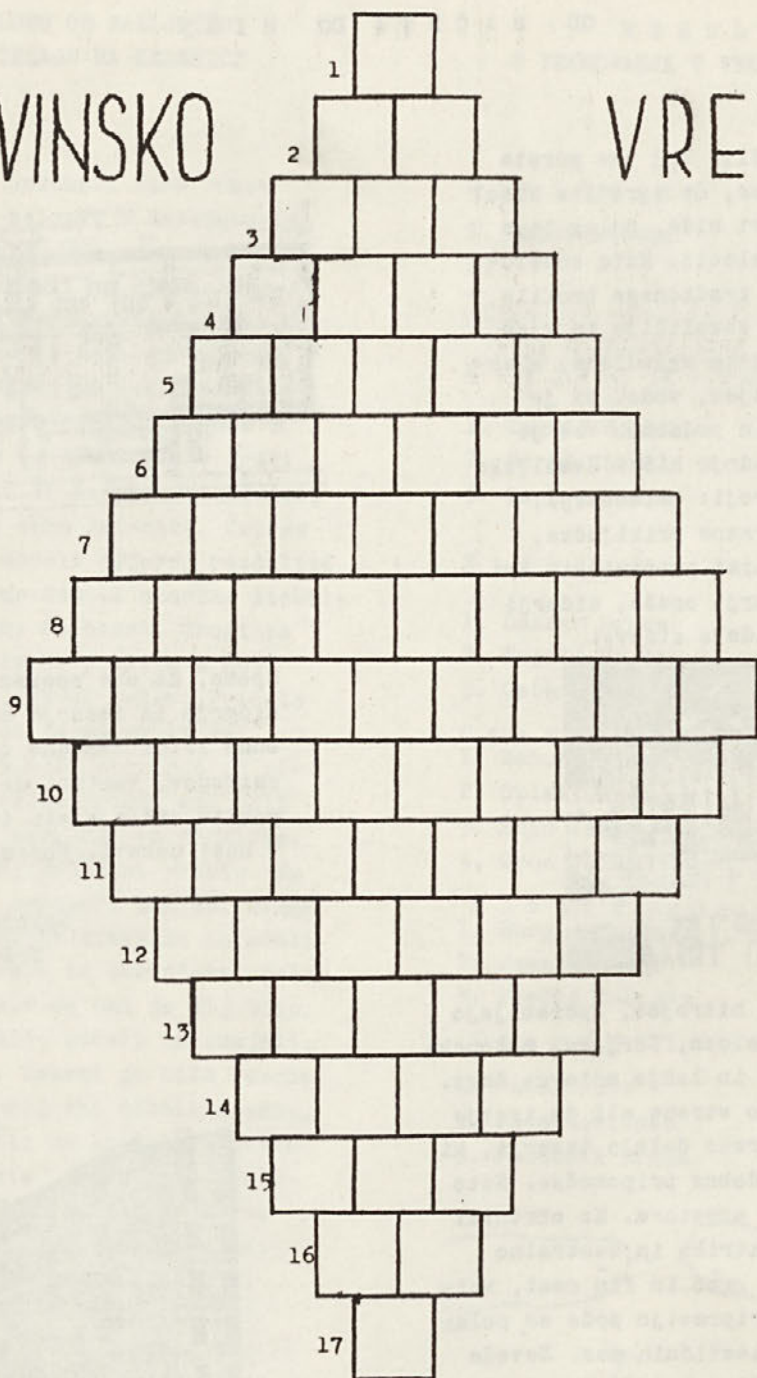
Upemo, da ste spoznali, da sta poklica zidarja in tesarja zanimiva. Fante, ki bodo letos uspešno zaključili vsaj 6 razredov, vabimo, da se odločijo za poklic zidarja ali tesarja in se zglasijo v naši upravi. Nudimo vam ugodne pogoje.

Splošno gradbeno podjetje
Tržič, Blejeka c. 8

ZGODOVINSKO

VRETENO

1. začetnica voditelja arabske države, 2. vzklik bolečine, 3. Episki kralj, ki je prišel na pomoč Grkom na jugu Italije proti Rimljanom, 4. zavezniki Slovanov pri prodiranju na Balkanu, 5. narodni heroj, 6. Marx-ov prijatelj in sodelavec, 7. junak Collodijevih pravljic, 8. in 9. francoski cesar od leta 1804 - 1815, 10. zavojevalec, 11. zadnji ruski car, 12. stari prebivalci Mezopotamije, 13. trojanski kraljevič, 14. ladja, s katero so pluli Argonavti, 15. področje, kjer je bila sovražna ofenziva leta 1942, 16. kazalni zaimek, 17. dežela ob reki Nil (začetnica).

DROBNE ZANIMIVOSTI

Tudi mi smo zbirali prostovoljna prispevke in jih namenili za novo šolo.

Tomaž Medjar, 3.a

Dne 26. in 27. oktobra 1969 je bil v Banja Luki potres. Med drugimi stavbami se je porušila tudi šola, zdravstveni dom in občina. Mnogo ljudi je ostalo brez strehe v teh hladnih dneh. Otroci ne morejo hoditi v šolo, ker je nimajo, čeprav si jo zdaj, bolj kot kdajkoli želijo.

Mi učenci smo z zbiranjem denarja pomagali tem prizadetim ljudem.

Zdenka Jeglič, 3.a

1.a razred	26 uč.	30,50 N din
1.b "	27 "	40,50 "
2.a "	32 "	39,70 "
2.b "	30 "	26,00 "
3.a "	26 "	35,00 "
3.b "	27 "	48,20 "
4.a "	30 "	79,50 "
4.b "	29 "	35,00 "
5.a "	26 "	26,00 "
5.b "	25 "	21,00 "
5.c "	26 "	26,00 "
6.a "	24 "	24,00 "
6.b "	24 "	24,00 "
6.c "	24 "	24,00 "
7.a "	33 "	33,00 "
7.b "	33 "	33,00 "
8.a "	21 "	21,00 "
8.b "	20 "	20,00 "

Blagajnik šolskega odbora
Mladine RK

Milena Bogataj

Nismo še pozabili potresa v Skopju, že se je zopet stresla zemlja v Banja Luki in okolici.

Ta potres, ki je prizadel zopet dosti gorja, je bil 27. oktobra.

Terjal je nekaj človeških življenj, veliko ljudi pa je bilo ranjenih. Mnogo hiš je porušenih ali zelo poškodovanih.

Kako žalostni so ljudje, ki so izgubili svoje domove in premoženje. Nesrečni ljudje prenočujejo na prostem, v šotorih ali v železniških vagonih. Iz vseh krajev Jugoslavije pa tudi iz tujine prihaja pomoč.

**Alkohol
je strup!**

POČITNICE IN "BOROVNICE"

Opisal bom dogodek, ki sem ga doživel me počitnicami.

V ponedeljek smo se otroci iz Preske zbrali pred blokom. Tudi moj bratranec je bil. Zbrali smo se, da bi šli nabirat borovnice. Šli smo po novi cesti do vasi Zvirče. Razkropili smo se po gozdu. Kdor je imel polne lonce, je odšel domov. Na koncu smo ostali štirje; midva z bratrancem sva odšla v drugi gozd. Po poti sva se igrala razne igre. Med igranjem sva zašla s poti. Ko sem pogledal na uro, je bila eno. Iskala sva pot. Hodila sva po kolovozih, prave poti pa ni bilo. Na velikih kolovozih so bile luknje, v luknjah pa voda. V vodi sva zagledala žabe. V vseh lužah sva ujela štirinajst žab. Imela sva jih v skodelici. Pri nekem gozdnem potoku sva jih pometala toliko, da sva imela oba dve najboljši. Iz gozda sva prišla ob šesti uri po kolovozu navzdol. Tekla sva po njivi navzgor do velikih dveh mostov. Na mostu je bilo prepovedano za pešce. Midva sva šla čez prvi most, potem skozi predor nato pa še čez en most. Hodila sva, dokler se ni znočilo. Po cesti so švigali avtomobili. Midva sva jih ustavljala. Iz službe se je pripeljal delavec. Vprašal naju je, od kod sva. Povedala sva mu. Rekel je, če bova prespala pri njem. Spat sva šla v seno. Prinesel nama je kruh in polento. Ko sva pojedla, sva se pokrila z bilkami sena. Ko sva vstala, nama je pokazal pot. Šla sva skozi Begunje. V Zadnji vasi sva ustavila avto, peljal naju je domov. Voznici sva se zahvalila in odšla domov. Doma mi je sestra povedala, da me iščejo miličniki in ata. Mama je rekla, naj grem javit, da sem že doma. Ko je ata prišel domov, sem bil tepen.

Iztok Horvat, 4. b

P O Č I T N I C E

Počitnice sem preživela na morju in doma. Na morju je bilo lepo, ker je bilo vsak dan sonce. Voda je bila topla in čista. Zato smo se vsak dan kopali. Vsak dan pa so prišle tudi večje in manjše ladje. V našem domu je bilo prijetno, kjer je bila čisto blizu plaža.

Zjutraj pa smo lovili ribe. Dopoldne, ko je bilo bolj toplo, smo se kopali in iskali školjke in morske zvezde.

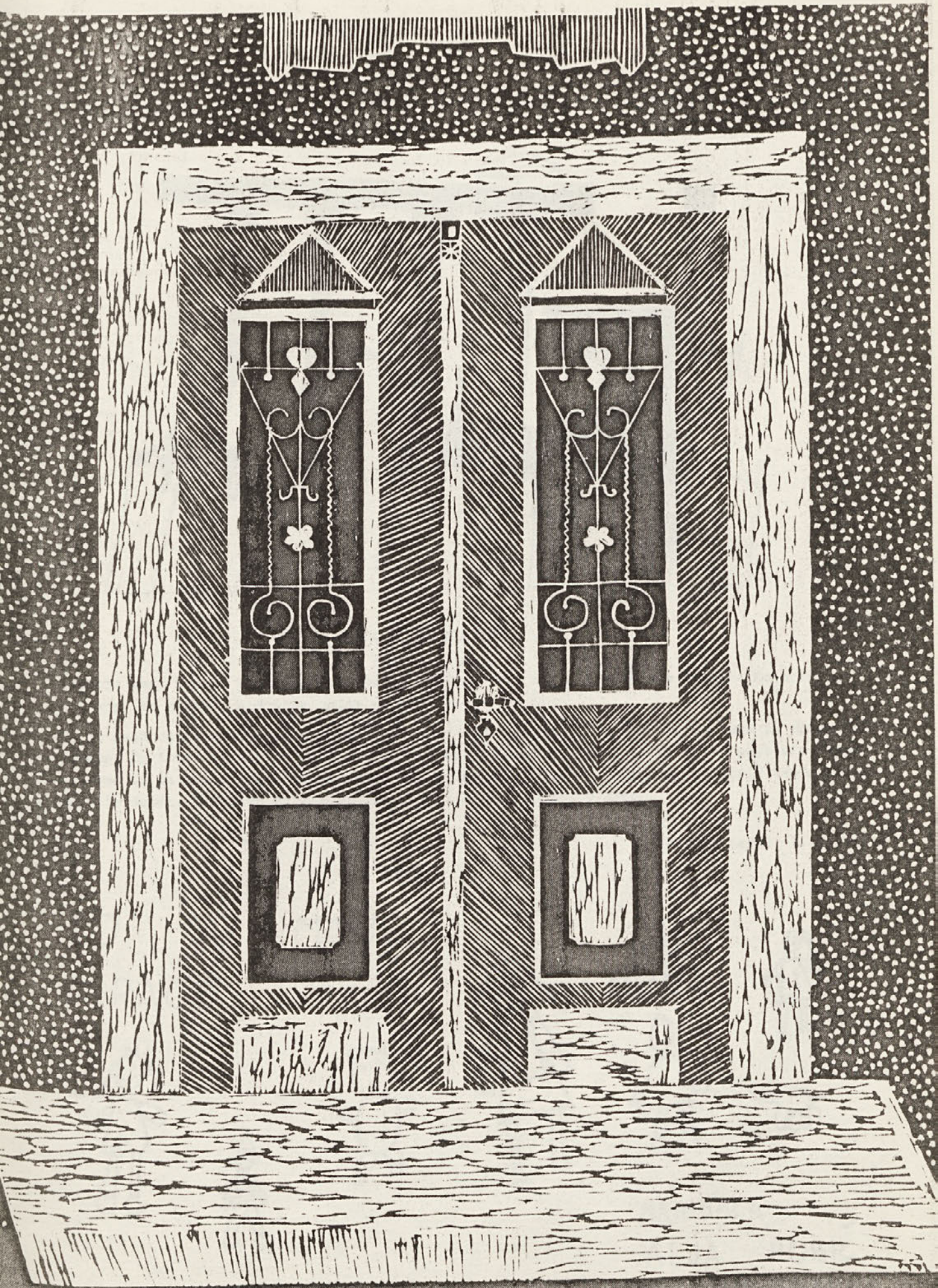
Majda Istanjč, 3. b

BELA KRIZANTEMA

Po ozki gozdni poti, posuti z jesenskim listjem je hodila sključena stare ženica. V roki je držala belo krizantemo in majhno svečko. V očeh so se ji lesketale drobne solze. Misli je na svojega sina, partizana, ki je padel za našo zlato svobodo.

Ustavila se je pod veliko košato smreko. Ustnice ji je za trenutek spreletel rehel namah. Namesto zapuščenega groba, v katerem je počival njen sin, je zagledala lepo očiščen in s cvetjem okrašen grob. Tudi nekaj svečk je gorelo na njem. Starka je s hvaležnostjo pomislila na pionirje, ki so tako skrbno uredili ta samotni grob sredi gozda. Postala je ponosna na svojega sina, ki je padel za svobodo in s tem omogočil mladim lepše življenje. Prižgala je svečko in položila belo krizantemo na zelen mah. Tiho se je obrnila in počasi odšla. Za njo je ostal lepo okrašen grob, cvetje in lučke, ki so gorele junaku v zahvalo za njegovo hrabrost.

Darja Markič, 3. b

NAŠI NAJMLAJŠI PIŠEJO IN RIŠEJO

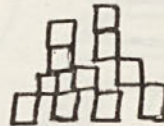
MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Najraje imam psa. Z njim se lahko podim. V Kropi ima stric Tonček psa Karota. Ko pridemo v Kropo, ga greva z Andražem vedno pozdravit.

On se naju razveseli. Včasih naju opraska in skače na naju, da sva vse umazane in potem sva tepena. Če imamo za kosilo meso, neseva po kosilu kosti Karotu. On se zelo razveseli. Dava mu meso in ga hitro poje. Kostri pa mu dajejo še teta Gizela, teta Mici in stric Tonček. Zato je zelo debel. V Tržiču ne moremo imeti psa, ker stanujemo v bloku.

Primož Legat, 2. a razred

TO SO MOJE
IGRAČE.

NARISALA

ALJA

ROBIČ

1B RAZRED

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je muca Miki. Najrajši se igra z žogico. Kadar je jezna, te rada opraska. Je tudi zelo rada. Včasih je mleko in kruh ali trde kosti, da jih gloda. Zanj smo tudi naredili iz starih cunj njeno ležišče. Leži v drvarnici. Kadar jo zebe, pride skozi okno v kuhinjo in se malo pogreje. Potem gre ven, da se malo naigra. Kadar pridem iz šole, me že čaka in mijavka. Včasih je zelo mraz in ji damo hrano pod štedilnik, da ji zunaj pod staro mizo ne zmrzne.

Karmen Bučinel, 2.a

GOZD

NARISALA
MAJA ZAGORC

Najbrž vsi veste, da je organizacija Zveze mladine začela delovati med drugo svetovno vojno. Med vojno in nekaj časa po njej se je imenovala SKOJ, pozneje pa je dobila svoje sedanje ime Zveza mladine Jugoslavije. Mladina je aktivno sodelovala v NOB ter po vojni v obnovi porušene domovine. Danes je vloga mladine v nenehnem delovanju. Včasih so smatrali, da je aktiven samo tisti, ki hodi na sestanke, sedaj mislimo, da je aktiven tudi tak, ki se ukverja s športom ali s kulturo. Vsak naj deluje tam, kjer ga veseli.

Starejši marsikdaj podcenjujejo mladince, zato mislim, da jim moramo dokazati, da je njihovo mnenje napačno. Vsak mladinec naj to dokazuje tam, kjer more. Mladina, ki dela v tovarni, bo to dokazalo s tem, da bodo dobri delavci. Vi, ki hodite v šolo, pa lahko to najbolj dokažete z dobrim učnim uspehom. Dober učni uspeh pa je pomemben tudi za vas, kajti v modernem svetu je izobrazba vse bolj pomembna in kmalu boš brez dokončane osemletke zelo težko dobil službo.

Mladina je danes vse bolj samostojna, to se pravi, da ima o dogodkih doma in v svetu svoje mišljenja. V tujini to svoje mišljenja izraža z demonstracijami (n. pr. ameriška mladina demonstrira proti vojni v Vietnamu). Pri nas svojega mišljenja ne bomo izražali z demonstracijami, ker imamo organizacijo Zveze mladine. Preko te organizacije bomo izražali svoje mišljenja v šolstvu, o športu, o nezaposlenosti, o štipendiranju, to se pravi v vseh problemih, za katere smatramo, da so za mlade pomembni. To je ena izmed osnovnih nalog organizacije Zveze mladine.

Druga zelo pomembna naloga organizacije Zveze mladine pa je seznanjanje mladine z našim gospodarskim sistemom. Kot veste, je bilo pri nas leta 1950 uvedeno delavsko samoupravljanje. To pomeni, da podjetju ne postavljajo nalog višji organi, temveč da o tem, kaj bodo delali, kako bodo razdelili denar, ki ga bodo dobili s prodajo svojih izdelkov, odločajo voljeni predstavniki delavcev - delavski svet. Samoupravljanje pa se je razširilo tudi na šoli, o čemer so vam ali vam bodo povedali tovariši učitelji,

kajti vsak mladinec se mora seznaniti s pravicami in dolžnostmi, ki jih ima kot samoupravljavec.

Ferči Meglič, član
občinske konference ZMS
Tržič

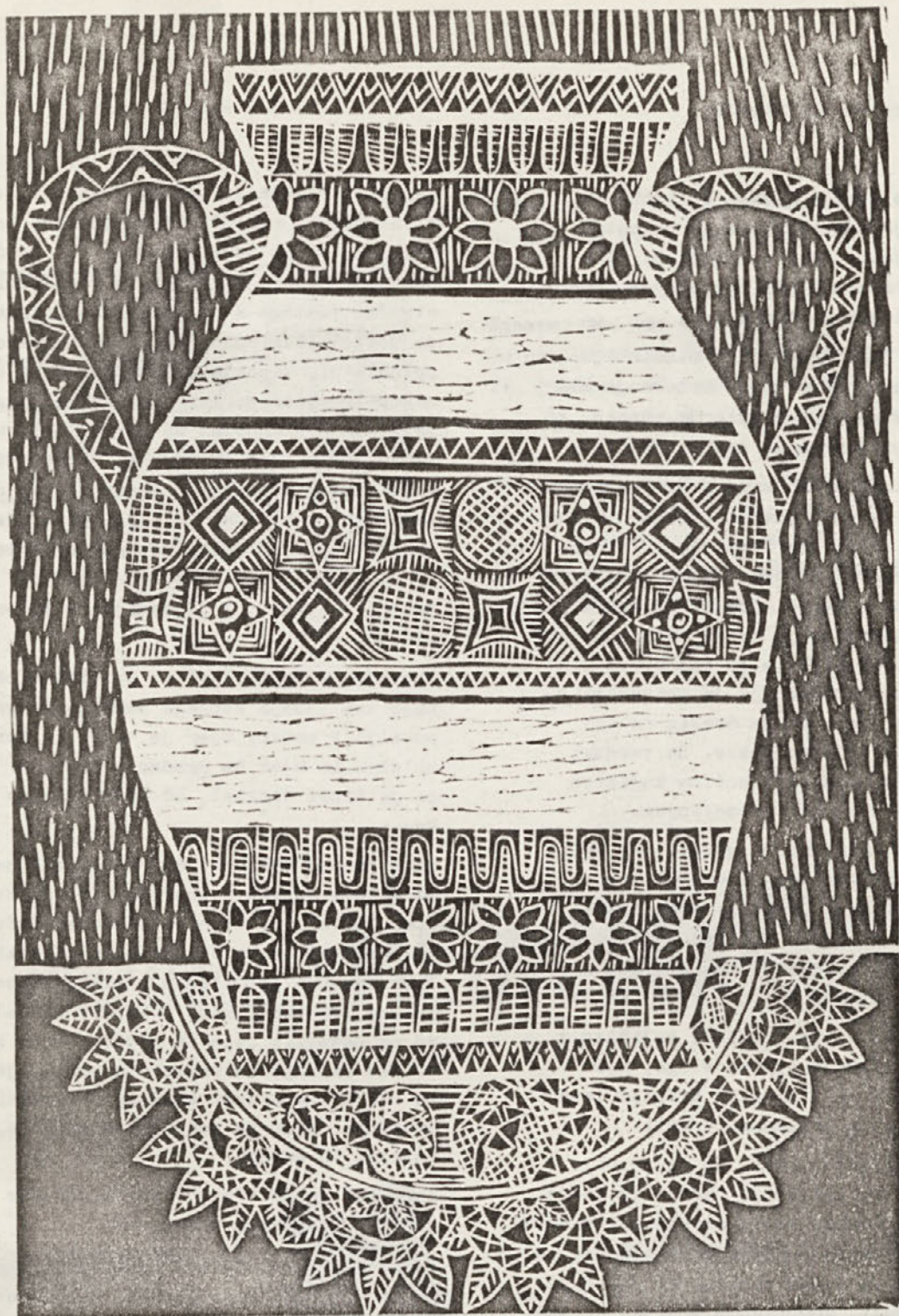
K A M ?

Velikokrat vidimo moderne stanovanjske hiše, športne dvorane, hotele pa tudi stare gradove in cerkve in skoraj nehote občudujemo vse tiste, ki so sodelovali pri njihovih gradnjah. Med obilico poklicev, ki so potrebni, da je, na primer, stanovanjska hiša vseljiva, upada tudi zidarski poklic. Vendar pa zidarji ne gradijo samo stavb ampak še požarne in podporne zidove, podporne stebre pri mostovih, tovarniške dimnike in podobno.

Zidarsko orodje (zidarska žlica, zidarsko kladivo, vodna tehtnica, svinčnica) gotovo že poznate. Toda zidanje s samo takim orodjem bi bilo prepočasno, zato tudi zidarji uporabljajo moderne stroje. Prav tako so sprejeli industrijski način dela: stolpnice, velike stanovanjske bloke in druge večnadstropne stavbe gradijo z že naprej pripravljenimi montažnimi elementi, ki jih na gradbišču samo spojijo. Seveda pa sodelujejo zidarji pri izdelavi teh elementov. Kakšna izobrazba je potrebna? Učenec, ki se je odločil za zidarski poklic, mora imeti vsaj 6 razredov osnovne šole. Splošno znanje si izpopolni na tečaju v Gradbenem centru Slovenije v Ljubljani, kjer potem obiskuje tudi vajensko šolo.

Kdor se zanima za zidarski poklic pa še premalo ve o njem, naj se oglasi v Splošnem gradbenem podjetju v Tržiču, Blejska cesta 4, kjer mu bodo radi povedali vse, kar ga zanima.

Splošno gradbeno
podjetje Tržič

VRTNARSKI KOTIČEK

Kaktusi so zelo priljubljene naše lončnice in jih je zelo veliko vrst. Razmnožujemo jih tako, da odломimo vrh kaktusa in ga posadimo v nekoliko vlažno zemljo; nato ga zalivamo vsak teden tri do štirikrat. Ne smemo pa se ga dotikati, ker sicer kasneje požene korenine, ki zelo počasi zrastejo.

Kaktus dobro uspeva, če ga posadimo v posodo za rože in jih damo na vzhodno ali jugozahodno stran. Uspeva tudi na severni strani, vendar

je zelo pritlikav. Ko se je kaktus že okoreninil, ga zalivamo vsak dan toda čisto malo.

Pozimi damo kaktus na toplo in ga zalivamo le enkrat do dvakrat na teden, ker pozimi kaktus počiva.

Meni kaktusi zelo dobro uspevajo in jih imam že precej veliko zbirko ter upam, da jih bom imel še več. Vsem tistim, ki zbirajo kaktuse, ali pa jih bodo šele začeli, želim veliko sreče in veselja pri delu.

DENARNO VARČEVANJE

Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača, to je pregovor, ki ga pogosto slišimo ali celo beremo, ne da bi pri tem kaj več razmišljali o njegovem resničnem in globokem pomenu.

Ta pregovor tudi pojasnjuje mladim ljudem velik pomen denarnega varčevanja med mladino. Gre za majhne denarne zneske, ki pa v mnogih primerih le nekaj pomenijo.

Navajanje mladine na varčevanje ima zelo velik pomen na poznejše življenje. Ko se mlad človek odloči za varčevanje in prinese prve denarne zneske, lahko tudi majhne in skromne v banko, dobi hranilno knjižico. Denarna vloga je varno naložena, se obrestuje, višina vloge je tajna, le vlagatelj ve, koliko denarja je vpisanega v hranilno knjižico, banke drugim ne dovoljuje in ne daje podatkov. Za varnost naloženega denarja na hranilno knjižico jamči država s svojim premoženjem.

Denar, ki je naložen, je varen, ker ga ne more nihče ukrasti, če se nemreč izgubi hranilna knjižica, tedaj ne more nihče dvignati iz izgubljene knjižice, ker banka človeka, ki bi predložil tu-jo hranilno knjižico legitimira.

Človek, ki ima svojo hranilno knjižico, z veseljem pregleduje višino vloge, njen porast, zlasti pa v začetku vsakega leta, ko banka vpisuje priznane obresti.

Kdor varčuje, koristi sebi in skupnosti. Vsak varčevalec ima svoje načrte in želje, da si bo kaj kupil, ko bo dovolj privarčeval. Starejši ljudje pa varčujejo za starost in ne malokrat za svoje otroke, ki jim tudi želijo pomagati, ko gredo v življenje. Varčevanje je veselje; človek si mnogokrat more kaj pritrpati, vendar tako, da mu to ne škodi pri zdravju, in naložiti v banki. Veselje je, ko vidi dober, delaven, trezen in varčen človek, da mu hranilna vloga raste, s tem pa se tudi približuje svojemu cilju, ko bo lahko denar porabil za nakup določene dobrine, stanovanja, hiše, oprave, obleke, kolesa, motorja ali celo avtomobila. To je osebna korist pridnega in delavnega varčevalca.

Z varčevanjem pa pomagamo tudi skupnosti. Denar se vlaga v denarne zavode, to je v

banke. V bankah je veliko vlagateljev. Njihov denar pomeni visoke zneske, to je kapital, ki ga uprabljamo za to, da dajemo posojila podjetjem, kjer so zaposleni naši starši. Iz tega denarja se dajejo posojila za potrošniška posojila, ki jih lahko najamejo polnoletni, zaposleni ali upokojeni občani za nakupe različnega industrijskega blaga. Tudi za gradnjo stanovanj se uporabljajo hranilne vloge. Kako more le to biti, bi se vprašal mlad človek, saj dobim vendar denar nazaj, kadar ga rabim. Res je tako, denar je vlagatelj vedno na voljo. Dvignejo ga lahko pri banki, kjer so ga vložili, lahko pri vseh bankah v državi, v Sloveniji pa še pri vseh poštah.

Obstoja pa tudi resnica, da nikdar ne dvignejo vsi ljudje svojega denarja, ampak ga pustijo v banki, kjer je varno in koristno naložen in kjer se ugodno obrestuje. Ta denar pa je tisti kapital, od katerega ima skupnost korist.

Kdor pridno varčuje, se rad odreče nepotrebni izdatkom. Koliko nepotrebni stroškov ima že mlad človek, ki sega po sladoledu, žvečilnem gumiju, vrtiljeku ali celo po cigaretah. Koliko denarja gre ljudem v zrak v tobačnem dimu. Koliko izdatkov imajo nekateri odrasli, ki so se navadili celo na pijačo, a to še ni vse. Obilno kajenje in pogosto zapravljanje denarja za alkoholne pijače škoduje posameznikom in družinam, kjer se naselijo pomanjkanje, prepiri, bolezni in žalost.

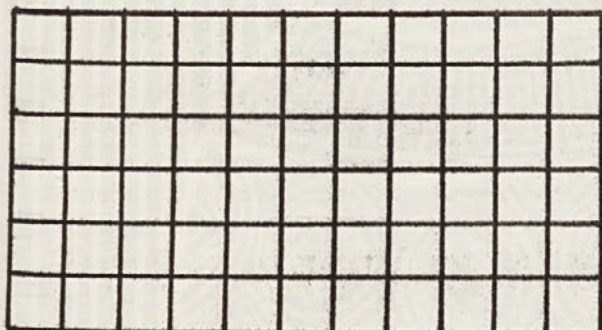
Zato naj velja zlata resnica, pridno varčujmo sebi in skupnosti v korist!

In še enkrat poudarek na življenjskem pregovoru: "Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača".

Stane Hiršel, direktor
Gorenjske kreditne banke
Kranj - podružnica Tržič

SKRITA KRIŽANKA

Vodoravno: 1. ime slovenske pevke Sepetove, 5. motorno kolo, 10. gora na Kreti, 11. predlog, 13. ljubljanski časopis, 14. Riko Ribnikar, 15. upanje, 16. frnikole, 18. trepasta ženska, 20. ime Goethejeve matere, 21. Kitajska po srbohrvaško, 23. ime napovedovalke Lesjakove, 24. predlog, 25. nota solmizacije;

navpično: 1. kraj na Dolenjskem, 2. beseda iz istih črk kot DARIJA, 3. pritrdilnica, 4. žensko ime, 6. predlog, 7. ime pevcu Dimitrijevića, 8. ime črke L, 9. žensko ime, 12. Ante Dornig, 15. kemična prvina za natrij, 17. vprašalnica, 18. nasprotno od pod, 19. ocena, 21. Kavar Anton, 22. Nada Ogris.

KRIŽANKA > MEDVEDEK <

VODORAVNO:

4 + 5
3 + 5
2 x 5

NAVPIČNO:

ŠPORT NA NAŠI ŠOLI

V letošnjem šolskem letu smo imeli veliko športnih tekmovanj in izletov. Največkrat smo tekmovali v rokometu in to med razredi, pomerili smo se tudi v prvenstvenih rokometnih tekmah z ostalima šolama v občini. Rezultati so glede na to, da na šoli nimamo rokometnega igrišča, ker zadovoljivi. Med petimi razredi so dekleta zasedla drugo mesto, fantje pa so bili tretji, dekleta šestih razredov so bila tretja, fantje pa drugi. Najboljši uspeh so dosegla dekleta sedmega razreda s prvim mestom, žal pa je bil osmi razred, le zadnji. Fantje sedmih in osmih razredov pa so bili drugi.

Bilo je tudi več medrazrednih tekmovanj, katerih rezultati so nam že znani.

Najtežavnejše tekmovanje za nas je bilo v crossu. Na občinskem prvenstvu se nismo odrezali najbolje, čeprav smo dosegli nekaj prvih mest. Vendar je bilo to premalo; da bi bili ekipno boljši.

Na športnem dnevu 22. oktobra letos smo tekmovali v atletske petterboju. Rezultati pa niso bili najboljši, zaradi naše premajhne prizadevnosti.

Ob pionirskem dnevu so razredi s svojimi razredniki odšli na pohode, ki smo jih razredniki odšli na pohode, ki smo jih popestrili z zabavnimi igrami.

V letošnjem šolskem letu nas čaka še nekaj tekmovanj in športnih dni.

